

תל אביב

מדינת ישראל
הכנסת

ש.פ.

פרוטוקול מס' 1 / ב

מישיבת ועדת השירותים הציבוריים, שהוקימה ביום א'
כ"ה בחשרי חשט"ז - 30.9.56, בשעה 10.15.

נוכחו - חברי הוועדה:

- מ. ארם - היו"ר
- ב"צ הרצל
- ר. הקטין
- פ. זוארץ
- ח. יהודה
- י. ניצני
- י. כמיט

מוזמנים:

- סגן שר הטעד - י. ש. רוזנברג
- מר ברסלע - מנהל משרד הטעד
- מר יפת - ממשרד הטעד
- גב' א. בלור - מנהלת המחלקה לילד ולינוער.

ספרי ה"מ: (א) שאלות בדניני תג' ציב' אג' כ'פ' הסד' והקצ'ב' א'ג'מ'כ'ים
 (ב) המע' הביון בשאלות הק'מ'ג' ה'פ'כ' א'ל'צ'י'מ' א'מ'ק'ר'ים כ'ר'ג'נ'ה
 (ג) סי'כ' י'כ'כ' ח'ל'ים ב'מ'וס'כ'ו'ר

אני נאלץ לקיים ישיבה בשבוע שלפני פתיחת הכנסת. למעשה, רציתי לקיים עוד לפני כן ישיבה, אך לא יכולתי, כי זה לא היה נוח למשרד הסעד.

היו שלש בעיות אשר לחצו עלי: (א) קבלתי טלגרמה מחבר הכנסת ארדיטי אשר בה הוא הפנה את תשומת לבי לכך שחל עיכוב בהקצבה החדשית הניחנת מטעם משרד הסעד למשפחות הנחמכות. לפי דבריו, לא שולם עדיין בעד חדשי יולי-אוגוסט. (קורא את הטלגרמה).

ענין זה הוא רציני למדי, ואנו חייבים לדעת מדוע כך קרה.

(ב) קבלתי מכתב מקופת-חולים מחוז חיפה, בו הם מודיעים לנו על בעיית הבראה חינוקות במעברות ושיכוני עולים. (קורא את המכתב מתאריך 15.8.56)

הענין השלישי אשר עליו לא הודענו בסדר-היום ששלחנו לחברים, זהו ענין רעננה. ענין זה של רעננה טרם נסתיים. קבלתי טלגרמה מתושבי הבתים הסמוכים למוסד רעננה. (קורא את הטלגרמה). לכשנגיע לדיון בפרשה זו, אמסור לחברים דו"ח על שיחתי עם מר ברלטע, כמו כן בקרתי במקום וראיתי מקרוב את המוסד.

במשך הפגרא קבלתי מכתב מצפת. בעיה זו שייכת למשרד הבריאות. "הדסה" עומדת לחסל את בית-החולים לשחפת בצפת. טפילתי בבעיה זו וקבלתי תשובות מניחות את הדעת.

כמו-כן קבלתי פניה ממרכז קופ"ח בענין סגירת בית-חולים "דונולו". אף בענין זה קבלתי תשובה כי בית-חולים זה לא ייסגר.

אלה הם שלושת הבעיות עליהן אנו צריכים לדון.

סגן שר הסעד י.ש. רוזנברג: האם סודר הענין של הוועדה המשותפת של ועדת השירותים עם ועדת החוקה, חוק ומשפט.

היו"ר מ. ארם: דברתי עם יו"ר ועדת הכנסת, והוא עגני כי הוא יודיעני מיד לכשתורכב הוועדה.

אנחנו צריכים גם להרכיב את החברים של המועצה הסוציאלית. בקשתי שיגדילו לנו את מספר החברים המשחחפים במועצה זו בעוד חבר אחד. קבלתי הסכמה, וכך ישחחפו במועצה הסוציאלית 3 חברים. על שלושת החברים אשר ישחחפו במועצה הסוציאלית נסכים בשבוע הבא.

סגן שר הסעד י.ש. רוזנברג: המועצה הסוציאלית בכנסת האחרונה קיימה את ישיבותיה מדי חודש בחודשו, ואילו בכנסת הזו היא מתעכבת בגלל שטרם קבלנו את שמות החברים. זאת היחה הסיבה שלא ישיבה עד כה.

מר ברסלע:

ברשותכם, הואיל וסגן שר הסעד היה נעדר מן הארץ, קבלתי על עצמי לספל בענין שהובא זה עתה בפנינו. אני אומר שהטלגרמה נחישנה במקצת. ההקצבה לחודש יולי העברנו למעברות ושיכוני עולים, אולם בינתיים נחוטף חודש בפטמבר.

האמת היא, שאנו נמצאים בפיגור של שני חדשים, אוגוסט-ספטמבר. בהקצבותינו יש 3 סוגים: הלשכות שליך הרשויות המקומיות, המעברות שליך הרשויות המקומיות והמקומות שאינם משתייכים לשום רשות מוניציפלית. אנחנו, באופן ישיר, אחראים להם. ההעברות של כספים נעשות בדרך של עדיפות מסוימת. המקומות הבלתי-מאורגנים ומונה פרדס-חנה מקבלים עדיפות.

העדיפות השניה ניתנת למעברות שליך הרשויות המקומיות, אשר שם כתב התקציב הוא על חשבון משרד הסעד, חוץ מההוצאות להחזקת העובדים אשר בזה אנחנו משתתפים.

העדיפות השלישית היא לרשויות המקומיות, פרט לשתי רשויות - חיפה ותל-אביב - אשר לשם ההעברה נעשית ע"י קלירינג באוצר. היה הסכם שלשלוש עיריות - ירושלים, תל-אביב וחיפה - אנחנו מעבירים את הקצבותינו ע"י קלירינג באוצר. אנחנו באופן עקרוני מתנגדים בכלל לקלירינג. עיריית ירושלים קרובה לאוצר, והיא מיד פונה לאוצר ומבקשת את המזומנים. האוצר ביטל את הקלירינג בעיריית ירושלים, אך לעומת זה חיפה ותל-אביב ממשיכות לקבל בקלירינג, ואכן אנו חייבים סכומים גדולים לאוצר, מס שעשועים וכו'.

מה קרה בסוף שנת התקציב הקודם? - גמרנו את ביצוע התקציב בגרעון. היו לנו התחייבויות לגבי מוסדות שונים, התחייבויות לרשויות מקומיות ועוד. נחברר כי ההתחייבויות עלו על התקציב לרשויות המקומיות, זה היה אשתקד. החשב הכללי הכיר בהתחייבויות שלנו, אך איך לו כסף למימון כסף זה. פירוש הדבר, שבזמן שאנחנו סיימנו את התקציב של שנה שעברה, נשארו חייבים בעד חודש מרץ, ולא היה לנו במה לכסותו. כשהתחלנו בתקציב של השנה, התחלנו בפיגור וזה השתרע על שני חדשים. איך לנו טענות לגבי החשב הכללי, משום שהוא צודק. אבל הוצאנו יותר ממה שהוקצב לנו. אנחנו הסברנו מהו המצב.

לרשויות המקומיות יחד עם המעברות, ההקצבה היא 2.850.000 לירות. הפיגור הוא למעשה בחודש וחצי. גם כאשר אנחנו טוענים כלפי הרשויות המקומיות, הרי שהרשות המקומית יכולה לממן, באמצעיה היא, את הכספים מדי חודש בחדשו. אך הן טוענות כי אין להן ממה לכסות. זוהי נקודה אחת.

הנקודה השניה, היא שאלת העולים החדשים. בהצעת התקציב לשנת 1956/57, דרשנו 400 אלף לירות. העליה המוערכת אשר תבוא אלינו בעתיד, אנוז המקרים הסוציאליים שלה מתקרבת ל-10%, וזאת נעשה מתוך הנחה שתהיה זו עליה סלקטיבית. הוקצב לנו, לצערנו, 40 אלף לירות, ולא ראינו כל אפשרות להתחיל בזה. באנו בדברים עם הסוכנות היהודית, ואמרנו כי מאחר שלא הוקצב כל סכום שאפשר להתחיל לעבוד בו, הצענו כי היא תמשיך לספל בזה, או שהיא תקציב לנו איזה שהוא סכום למטרה זו. הסוכנות, כמובן, לא נענתה לבירור זה. בינתיים, באה הדרישה מאת האוצר לקמץ בתקציב בשני אחוזים, והשתדלנו להימנע ככל האפשר שדבר זה לא יפגע בשירותים.

למען האמת, זאת לא היתה הפחתה בתקציבי המשרדים, אלא זו רזרבה למטרת עליות במשכורות לפקידים במקרה של העלאה ביוקר המחיה.

על כל משרד ומשרד למאזן הפחתה של 2% בקירוב, על מנת לכסות את ההתיקרות. נוצר מצב קשה מאד. הודענו בחוזר שאין לנו מספלים בעולים חדשים. אף משרד האוצר אמר לנו להפסיק לטפל בעולים חדשים.

קיימנו פגישות עם האוצר וגם עם שר האוצר, ובקשנו שהוא יעשה משהו לטובת העניין, י"י שיסדר, או שידבר עם הסוכנות שהיא תקבל עליה את הטיפול. קיימנו כמה ישיבות.

הרשויות המקומיות נמצאות במצב קשה בגלל קשה בגלל הגרעון ובגלל הפיגורים.

והבעיה האחרת אשר בה אנו נתקלים בקשיים, היא בעיית סידור ילדים במוסדות. העירוננו זאת לאוצר ואמרנו, כי אין לנו אפשרות להכניס ילדי יתומים אפילו ילד אחד נוסף. הסכומים שקבלנו בשביל טיפול בילד ובנוער מכפיקים בקושי כדי להחזיק את אותו משתא מספר הילדים הנמצאים במוסדות סגורים ופתוחים, והן לגבי מעונות היום או הסלילות ששט מחזיקים ילדים ללא לינה, אך זה שייך לאותו סוג של ילדים מבריאיים.

הגשנו חזכיר לממשלה, וזה היה בדיון, והממשלה החליטה להעביר לוועדת השרים הכלכליים. שר האוצר הציע חוספת של 630 אלף לירות. הסכום הדרוש לנו כדי לכסות את הפיגורים הוא 1.300.000 לירות, ושר האוצר הציע סכום של 630 אלף לירות. שר הסעד לא הסכים והסביר מדוע, ואז הוחלט, באותה ישיבה, כי שני המשרדים - כלומר, המנהל הכללי של משרד האוצר והמנהל הכללי של משרד הסעד - ייפגשו וימצאו דרך. הממונה על החקציבים רצה להוכיח ש-630 אלף לירות זה יותר מדי. ואז אמרתי - חבל על הסורה. מאז, בינתיים, שר האוצר יצא לחוץ לארץ.

אנחנו טענו, שהמצב קשה. על פי הוראת שר האוצר, ניתנה לנו מפרעה על מנת להעביר לרשויות המקומיות, כסכום חד-פעמי, ומיד אנו העברנו 45 או 60 אלף לירות. עכשיו יש לנו הבטחה שנקבל סכום של 630 אלף לירות.

ניתנה הקצבה בשביל החגים, ואנו העברנו אותה ללשכות. מפני שהכסף לא אושר, אז החשב איננו מכיר בסכום זה. ולכן הוא ניכה סכום זה. החשב טוען, כי לאחר שהוא יאושר, אז הוא יעבירו אלינו.

המצב הוא עכשיו כזה, שאנחנו בטוחים שתהיה הקצבה, אך איננו יודעים מהו השיעור. אני מקווה שנוכל לכסות את הגרעון לגבי הרשויות המקומיות. כמו כן, הסכום שיוקצב, יאפשר טיפול בעולים החדשים. היה עוד סכום, והוא נועד לתוספת לקופ"ח. האוצר אמר כי הוא ינכה מספר חדשים לעולים החדשים. השר טוען שהוא איננו רוצה עצמו חייב בעד חדשים אלה. אולם אנו יודעים כי 75 אלף לירות לכל הפחות, נצטרך להוסיף לקופ"ח אשר היא העלתה את דמי הביטוח שלה, עד כדי 3 לירות למשפחה. ההעלאה חלה מינואר 1956, אולם עד אוגוסט 1956, נצטרך לשלם איזו שהיא תוספת, אך לאחר אוגוסט ההעלאה תהיה עד כדי 3 לירות למשפחה. משרד האוצר הציע לנו סכום אשר הוא בערך שליט מכל הסכום המבוקש. קופ"ח הודיעה שהחל מ-1.4.57 התשלום יגדל, ושאנחנו ניקח זאת בוטבון. קופ"ח טוענת כי יש לה תקציב משלה, והיא אינה יכולה לחגם את תקציבה אלינו.

סגן שר הסעד י.ש. רוזנברג: לפני שבאנו למו"מ, קבלנו מכתב רשמי מהאוצר, בו הוא מודיענו כי ישנה החלטה שאין להוסיף לקופ"ח מכיון שניתנת להם טובסידיה. כחוצאה מכתב זה,

הודענו לקופ"ח שאין בידינו להוסיף. בינתיים נפסק השירות. נכנסנו למו"מ אתם והגענו לאיזה הסדר, אשר אותו הסברתי קודם לכן. אמרתי בוועדת השרים הכלכלים, כי יש לכסות את הגרעון. לטיפול בעולים חדשים בכלל סכום קטן, זה קצת יותר מסכום המוקצב לחודש אחד.

לרשויות המקומיות אנו חייבים עבור החדשים אוגוסט-ספטמבר, וזה כולל מעברות.

ח. יהודה: ראוני לשאל: האם המשפחות בחוץ המעברות נפגעו מהטיגור הזה, או מה היה גורלם?

ר. הקטין: לא מובן, מה זה מקומות בלתי-מאורגנים?

מר ברסלע: אלה הם מקומות שאין להם רשות מוניציפלית.

ר. הקטין: מר ברסלע אמר, בין היתר, כי כל המשרדים חייבים היו להפחית מחציתם ב-2%, על מנת להבטיח את המשכורות לעובדים במקרה של העלאה. כשאנו שומעים זאת, אנו באים לידי מחשבה: על חשבון מי, ועל חשבון מה? הרי אדם שמקבל שתי עשרות לירות חמיכה עבורו ועבור משפחתו, אזי על פי רוב הוא נשאר ללא לחם ממש. אז אני שואלת: על חשבון מה יש להבטיח את 2% האלה?

אחר כך אמר מר ברסלע, כי לפני שנה היה גרעון בטעיף זה, וקרו מקרים שלא נראו מראש. ועוד נאמר לנו, באחת הישיבות, כי היו כספים שלא השתמשו בהם. אני יודעת גם שקיים נוהג להעביר כספים מטעיף לטעיף. אזי מדוע לא נעשה ולא כלום על מנת לכסות את הגרעון?

אני אומר, כי בחקציב של השנה ישנן בעיות שנלקחו בחשבון ולא נעשה מאומה לגביהם, אלה הן: מוסד רעננה, * מוסד צפת. אלה הם מוסדות שטרם נפתחו ואשר ישנם בחקציב. לי נראה שבכל זאת הצדקה בזה, שדוקא אותו סוג של אנשים, אשר היו כל כך מקופחים בחייהם החמריים, - על חשבוננו תיעשנה כל מיני אופרציות, ללא מאיאת פתרון שיכול להיות ללא פגיעה בנצרכים האלה.

כשפגשתי את חבר הכנסת ארדיטי, והוא טח לי את הדברים האלה, אמרתי לו לבדוק זאת, כי זה לא יתכן; ישנם דברים שהכרחי לעשותם. יש אנשים אשר הם חיים ממש על פרוסת הלחם. לדעתי, אתם מוכרחים לעמוד על כך שישולם כל הכסף ושהוא יכסה את כל הגרעונות.

י. ניצני: מהדו"ח שמענו מברסלע, אני מטיק מסקנה, שמשרד הסעד עשה חבלה גדולה מאד בקרב העולים החדשים. אני בטוח כי אם האנשים הללו היו מתארגנים, כשם שמתארגנים הפקידים הבכירים, כי אז ודאי שהיינו מרגישים בהם. אולם, *-- הם אינם יכולים להתארגן. על מנת לקבל את התמיכה המינימלית אותה הם צריכים לערבי החגים. בוחי, כיצד יכולתם לשבת ליד השולחנות וברכתם?

אני בקרתי בשטח הגדול אשר ביפו, בחרה של עסקנים מחל-אביב ויפו, ושם ראינו ילדים, למאות מרוכזים במקום זה, רזים כחושים, בחודשי הקיץ הלוהטים. אני שואל: היכן כל המוסדות המתנהלים בהדרכתו של משרד הסעד? מדוע הילדים מרוכזים בצורה כזו?

אני אומר, כאשר יש ברשותכם כספים, אזי העבירו מסעיף למעיף, ואל תקפחו את היהודים הנדכאים האלה. כאשר קיבל את הטלגרמה הזו, מדוע היושב-ראש לא הזעיק אותנו?

הנה, אני יודע, כי לימי החגים, משרד העבודה ארגן עבודות דחק. שבוע לפני החג היו 7000 מחוטרי עבודה. זו הייתה דאגה מצד המדינה למחוטרי עבודה אלה, והעסיקו אותם בעבודות דחק לפחות לימי החג.

ולכן אני אומר, מה הטעם לדון על בעיית הפיגור בהקצבה לגזקקים אחרי החגים. אבל מכך אנו אריכים להסיק את המסקנות הדרושות. אין זה מצדיק שהכנסת לא יסבה בימי הפגרא, אלא גהפוך הוא: הוא הייתה אריכה להבקייע שחקים. בל חשבו בשקט אולימפי כזה וחפקירו יהודים אומללים כאלה!

ב"צ הראל:
אני מבין שהאוצרהיה מוכן לתת 630 אלף לירות אך הרפרנט של משרד הסעד החנגד לכך. כנראה שהוא ראה או מצא אפשרויות אחרות לתקציב, או שהוא מצא בחוך משרד הסעד את האפשרויות האחרות. זה מעורר מחשבה שיש לדעת פרטים; הדבר מובא בפני ועדת השירותים האיבוריים, כמליץ יושר, שיש צורך לסעד רב-שאינני משוכנע ששר האוצר הסכים שיש צורך ב-630 אלף לירות בחנאים של היום. הייתי רוצה לדעת פרטים, מה נעשה פה? או שישנן הוצאות במשרד הסעד אשר אפשר לקמץ בהן מבלי שהמשפחות הזקוקות לסעד של 30-40 לירות לחודש תקופחנה; זוהי העזרה הישירה של משפחה לקיומה המינימלי.

אני מבין שהיה צורך לקצץ 2% בתקציב, אלא לקצץ בדברים פחות פרודוקטיביים. אני שואל: האם אי אפשר למצוא סכום של 240 אלף לירות קימוץ בחוך התקציב בן 10 מיליון לירות?

לדעתי, ועדת השירותים אריכה לקבוע ועדה קטנה כדי לעמוד על פרטי פרטים של התקציב של משרד הסעד. האם 10 מיליון לירות אלה מנוצלים עד כדי כך שנאלצים לקחת את הפת לחם מפי העולים החדשים; במשרד מסודר, בתקציב מסודר, נוצר גרעון של 30 אלף לירות אשר בו לקו העולים.

לדעתי, הגיע סוף סוף הזמן שוועדת השירותים אריכה לדעת מה נעשה עם הכספים הנמצאים ברשות משרד הסעד, ואם אין אפשרות לחפש קצוצים בחוך המשרד בצורה אחרת.

היו"ר מ. ארט: ארטה לעצמי להגיד מלים אחדות.

קודם כל, הטענה של חבר הכנסת ניצני, מדוע לא נפגשנו קודם לכן - לפני שבועיים או שלשה, אני אומר: אילו ידעתי שוועדת השירותים היא גם משרד מבצע, ולא רק מחוקקת, כי אז לא הייתי מתחשב בשום דבר והייתי מכנס את ישיבת הוועדה. אולם, אני הייתי במשרד הסעד לפני שבועיים, ואמרתי את הטענות ובה הפניתי את תשומת לבו. הסתבר כי לפני ה-30 לחודש זה לא נוכל לקיים את הישיבה. אך עובדה היא, שבינתיים העניין סודר, חודש יולי שצלמאן אשר היה בפיגור, שולם. אבל שוב אנו נמצאים בפיגור של חדשים. זוהי הרגשה

הזעזעה, משום שהאנשים הזקוקים לתמיכה צריכים להתחשב עם משרד הסעד, במקום שזה יהיה ההיפך. קשה לי לתפוס, בתקציב של 10 מיליון ל"י חל פיגור ב-200 אלף לירות, אשר בטכום זה נחמכות המשפחות המהוות את כל הבעיות של משרד הסעד, ולפני החגים. לדעתי, הגמישות של משרד הסעד צריכה להיות יותר גמישה מהקביה של האנשים.

אנחנו צריכים לסכם, בדרישה, פה אחד, שמשרד הסעד צריך לחסל את הפיגור. אני אומר אחרת: שהתוספת יוקר הנטמרת למנגנון המשרד, תתאחר בחודש. על כל פנים, אני אומר לעצמי, כי ישנן שביחות, חוץ מטביחה צודקת של פועלי הדחק; הרי אין שום הצדקה להחזיק רזרבה של 2% כדי שיהיה מובטח שכל אחד ואחד יקבל את השכר השלו. לדעתי, פעולה זו נקראת שנעשים מעשים על חשבונם של הנזקקים.

אני אומר, שהיתר מוטרי יש בכל העברה מטעף לסעיף, אך אין שום היתר מוטרי ציבורי לענין הזה. חבר הכנסת ניצני צדק באמרו, שלאוסרנו אנשים אלה אינם מאורגנים, כי מה היה אילו היו מסדרים לנו תהלוכה של רעבים בערבי החגים?

אני מציע שאני נקבל החלטה, פה אחד, שוועדת השירותים תובעת - ואנו פונים בזה למשרד הסעד - כי במסך השבוע הזה יעשה מעשה רב בזה שיחסל את הפיגורים, ולפני פתיחת הכנסת. שאנו לא נצטרך בשבוע הבא לשבת עוד פעם על המדוכה הזו.

סגן שר הסעד י.ש. רוזנברג: הברים, אני באמת לא הייתי בזמן האחרון, לכאורה הייתי מאשרף לכל הדברים שנאמרו

כאן. אולם ראוני לציין כי לילות מספר לא יכולנו לעצום את עינינו מר ברסלע ואנכי עקב בעיה זו, ולמותר לציין כמה דמו של מר ברסלע נשפך. לפני חג הפסח היה לנו מצב דומה. פניתי, בזמנו, לחשב הכללי, ואמרתי שהתפטרותי מוכנה אם לא ישלח לי 300 אלף לירות; קבלתי 100 אלף לירות. יסלח אדוני היושב-ראש, אם אומר שאנחנו קצת מנוחקים מן המציאות. אדוני מדבר על רזרבות. אומר, כי למשרד הסעד יש גזברות פורמלית. אין לה קופה. היא מטפלת במשכורת המנגנון. אני אומר, כי אני מוכן לחתום על כל מה שהצעתי, והפקידים יחכו עם המפרעה, מה יש? לא אנו משלמים את המשכורת. האוצר משלם לכל משרדי הממשלה. אין לנו רשות לומר לאוצר: אל תשלח את המשכורת היום, תשלח מחר. לא יתכן שהפקיד במשרד הבריאות יקבל את משכורתו ב-5 לחודש, והפקיד במשרד הסעד יקבל ב-10 לחודש. החשב הכללי עושה את חשבון המשכורת, אשר היא בסך של 180 אלף לירות. הוא מודיע לנו: שלמתי 180 אלף לירות. מיד זה יורד מהתקציב החדשי של הפעולות.

איננו יכולים להעביר מטעף לסעיף. זאת עושה ועדת הכספים. זה לא נעשה באופן אוטומטי. אין העברה מטעף לסעיף במסך השנה, אלא בסוף השנה. ועושים זאת כאשר יש דברים יוצאים מן הכלל, ובעיה זו אינה נחשבת כיוצאת מן הכלל. הרי חברי הכנסת קבלו את התקציב. כאשר הכנסת קבלה את התקציב הזה, הודענו על זה שוב ושוב כי אין הקומץ משביע את הארי. אני באתי לוועדת השירותים לפני זמן מה, ואמרתי שאנחנו צריכים לקמץ ב-2%. אמרתי שאפשר לקמץ במוסד רעננה, בצפת, אולם חברי הוועדה אמרו כי כל הדברים הללו הנם היוניים. חבר הכנסת הראל אומר, כי צריך לפתוח את המוסדות הללו. (ב"צ הראל: הצמח הם נפתחו?) כן. אינני מתחרט שהייתי אחד מאלה שהונגדו לכך. אני חוזר ואומר כי היה זה משום אסון לפתוח את המוסד, ואילו חברי הכנסת אומרים שצריך לפתוח אותו; חברי הכנסת אומרים שצריך גם לתקן את מס-ההכנסה, ויחד עם זאת אי אפשר להוסיף מסים, ואני מסכים להם. אבל מאיפה לקחת כל זה, מאותו התקציב? הרי אותו תקציב היה צריך לקמץ ב-2%, ועשינו

זאת על חשבון הרעבים. אותו הרפרנט של משרד האוצר הציע לנו להוריד מהרשיות המקומיות או ממעברות. זה המקום הכי קל ממנו אפשר להוריד. הוא הציע לי זאת, והרי פה אחראים בשביל ההקצבות האלה הרשויות המקומיות. הן אינן יכולות להיפטר מענין זה. אם הרשויות מקבלות או אינן מקבלות את התקציב, אזי הן מטבונות את הראש. אנחנו אמרנו לרפרנט: קצצנו בכל המקומות, והתוצאות הן: מהאגף המטפל באסיר קבלנו טלגרמה, שאלו מדוע לא נשלח תקציבם. זהו אגף חשוב מאד. היה גרעון. פה יושבת איתנו הגב' בלור, והיא יודעת את הבעיה של המחלקה שלה, ואני לא זוכר שנה שלא היה גרעון בטידור ילדים. אנחנו עושים את החשבון של הוספת ילדים, אך באמצע השנה צצים כל מיני דברים, כמו: הוספת יוקר וכו'. הנה בעיית קופ"ח. יש לנו מכתב מהאוצר, האומר: אל תוסיפו אף פרוטה. אז נוענים החברים, מדוע העברתם 40 אלף לירות. טכום זה הנו כטיפה בים. זה לא היה עוזר.

מר בר טלע קיבל את הסכום אשר הוא לא צויין בספרים - 40 אלף לירות - הוא העביר אותו לרשויות המקומיות נוסף להקצבה החדשית. האשכ נכסה טכום זה מהתקציב. בתקציב משרד הסעד היה גרעון של מיליון לירות, והדרך היחידה כדי להתגבר היא לקצץ בשירותים. היו כל מיני שרים מכל מיני מפלגות, ואף אחד לא הצליח במדיניות הסעד.

לפטר פקידים לא נעשה מן הסתם. זוהי בעיה מדינית-מפלגתית. אחרון נכנס - ויאשון יוצא. הנה, אמרתי שאני מוכן לתת לכם רשימה של 20 פקידים כדי לפטרם. אבל במקרה אינני יכול לעשות זאת משום שהם הנם הוותיקים ביותר וכו'. משרד האוצר טוען שאנו נקמץ בתקציב.

מהו המצב? לא עומד לרשות משרד הסעד כל תקציבו. למשרד הסעד עומד החלק השני-עשר. גם חלק זה אינו עומד במלואו. ברש וראשונה, עומדת בעיית משכורות הפקידים. האוצר אומר: היות ויש לכם טעימים אשר כרגע אינכם אריכים אותם, והיות ואתם מקבלים 800 אלף לירות, אזי אנו שולחים לכם 400 אלף לירות. אם ועדת השירותים תקבל החלטה כפי שהוצע פה, אזי אני אומר לכם כי אין טעם לכך משום שטכף מזומן אין. משרד האוצר אומר לי: אין לי יותר כסף. אנו יודעים כי הבעיה היא בעיית מזומנים. (היו"ר מ. ארם: האם ועדת הכספים יכולה לעזור בענין זה?) כן. אז צריך יהיה להזעיק גם את ועדת השרים הכלכליים. אנו מוכנים להתחייב שכל פרוטה אשר נקבל ממשרד האוצר, נעביר אותה מיד כדי לשלם את הפיגור הזה.

ראוני לציין, כי אלינו לא באים הסובלים כי אם העובדות שלנו. הן נמצאות יום יום בקרב האנשים האלה ורואות את הטבל הזה.

היו"ר מ. ארם:
הצעתי היא, שאנחנו חובעים את טידור הפיגור הזה ממשרד הסעד. יחד עם זאת אני יכול להיענות לדרישת משרד הסעד, ואני אומר שאנו מצדנו נעשה הכל כדי לעזור למשרד הסעד. ועדת הכספים גם השבוע מתכנסת לישיבה, אני מוכן לפנות אליה ולחבוע ממנה לקבל משלוח של ועדת השירותים ביחד עם סגן שר הסעד. אולם הפניה למשרד הסעד בעינה עומדת.

מר ברטלע:

הגרעון נוצר לאחר שנעשו כל ההעברות של כל הטעימים. כל יתר הטעימים, אנו רשאים להעביר. אין כל יתר התקציב מתחלק לטעימים ולטעיפי טעימים. אבל פה, הודו אחד אתה צריך להעביר, וזה טכום של 230 אלף לירות, ולרשויות מקומיות ודשות צריך להעביר הצי מיליון לירות, אין ממי לקחת סכומים אלה. אין זאת שאלה שיש לנו עודפים בטעימים אחרים וזקוקים אך ורק ל את אישור ועדת הכספים כדי להעביר. בשנה שעברה היה לנו גרעון.

חבר הכנסת ניצני, אתה רואה מה שנעשה בעיריית תל-אביב. אתה ספרת מה שראית בשטח הגדול אשר פעולה זו שייכת לעיריית תל-אביב. הפנה את זעמך כלפי משרד החינוך.

אני במקרה הייתי נוכח בישיבת ועדת השרים הכלכליים. משרד הסעד קבל יותר כסף לעבודות דחוק, ובזה פתר הוא את בעיית מחוטרי העבודה לימי החגים. היתה החלטה שלנו המשרדים יגיעו לידי הסכם עם משרד האוצר. אם משרד הסעד אמר שסכום זה של 630 אלף לירות איננו מספיק, אז משרד האוצר הציע ששני המשרדים יסבו ויגיעו לידי הסכם.

אני אף מראה למשרד האוצר, כי לילדי עולים אין לי כסף, אז הוא אומר: תוציא את הילדים שיש לך. במקום שני ילדים שיוצאים מסדרים ילד אחד. כך נוצר הגרעון. אם ארשה למחלקה, אזי יש אצלנו ילדים בהכרזה לא כפי שאריך, כי אם כפי מה שאריך, אז יש הכרח ביותר כספים. חלק שינוי עצום במחירי החזקה לילדים.

היו"ר מ. ארם:
האם הסכום 630 אלף לירות אלה תלוי בשני המשרדים? מבחינה ויזורטית, ניתן לכם הסכום לכסות את הגרעון של חדשיים, וזה לא נעשה. (מר ברטלע: באופן פורמלי, אין החלטה. אנחנו דרשנו 1.300.000 לירות). אז אני אומר 600 אלף לירות ניתן לכם, אזי תקבלו.

סגן שר הסעד י.ש. רוזנברג:
החשב הכללי הוריד את הסך 115 אלף לירות, משום שאין לנו החלטה סופית.

היו"ר מ. ארם:
אני מציע שזאת אנו חייבים לעשות במשך השבוע.
אני מפנה ליו"ר ועדת הכספים שיקבל אחי ואח מר ברטלע בענין זה.

קבלת המשלוח של הגרמים ע"י המוסד רעננה. האנשים

היו"ר מ. ארם:
קבלתי זה עתה פתק מאת האנשים הגרים ע"י המוסד רעננה, הם יושבים בחוץ. הם מבקשים בכל לשון של בקשה שאנו נקבל אותם. האם אתם מסכימים שנקבל אותם?

ר. הקטינ:
אנחנו שמענו את הענין הזה. אני חושבת כי זה יכביד אם נקבלם טוב.

היו"ר מ. ארם:
אני מציע שאנו ניחן להם 10 דקות לדבר בפנינו.
אם משרד הסעד יסכים לכך, אזי נשמע אותם באיזה זמן שלא יהיה.

מר ברטלע:
לדעתי, זה יותר טוב אם שהם ישמיעו את דבריהם.

אנחנו נותנים לכם רשות דיבור לעשר דקות.

היו"ר מ. ארם:

הענין הוא בזה: מאז שהענין שלנו הובא לדיון אצלכם, התקדם, אפשר להגיד בלא כלום.

מר ש. פירברג:

ידוע לכם שאנו דרשנו שמוסד זה לא יהיה ליד בתי המגורים. אחרי לחץ על המועצה ועלינו, אנחנו ויחרנו על סמך זה שהובטח לנו שיחליפו את הבתים שלנו. אמרו לנו, נצלם את בתיכם, ואנו נבנה לכם בדיוק אותם הבתים. ולזה הסכמנו, בתנאי שלא יעלה לנו במאומה. הוצאות ההעברה וכו', יחולו עליהם. אנחנו נעבור לגור בבית השני כפי שאנחנו גרים כאן. (מר ברסלע: מי התחייב לזה?) ראש המועצה דיבר איתכם ואמר ששום הכנות לא תהיינה. גם ההחלטה בכנסת הייתה באותה רוח. אחרי שאנחנו הסכמנו, התקשרנו עם עורך דין, אז יצא שבאנו בדברים עם סגן שר הסעד, מר רוזנברג, והוא לא הסכים עם כל הדברים הללו. מר ברסלע היה בתו"ל, וכשהוא חזר אמר שזה בסדר.

אחרי כ-7 חדשים, הופיעו אצלנו מהנדסים ומדדו את הבתים ואמרו שמשרד הסעד יחליף 14 בתים. כשהם הופיעו, הבינונו שזה מתקדם. אנחנו כמוכן ראינו בהקמת הגדר הכנה לפתיחת המוסד. באותו הזמן נקראנו למועצה המקומית, ושם הקריאו לנו את ההסכם עם משרד הסעד. במקרה שאנחנו מוכנים למכור את הבתים, כך נאמר לנו, אזי משרד הסעד מוכן לקנותם. אמרנו: על איזה יסוד אתם תקנו את הבתים שלנו? אנחנו איננו סוחרים, כי אנחנו לא עומדים למכור שום דבר. ראש המועצה חתם על ההסכם בלי ידיעתנו, ואנחנו ראינו עצמנו שאיננו כפופים להסכם זה. וכך היה, בזמן שבאו לפתוח את המוסד, אמרנו והחלטנו שאנו לא נצא לעבודה באותו יום, ונחנוד לפתיחת המוסד. כמוכן שהמטרה התערבה וחלק מאתנו היה במטרה. כנראה שזה היה הכרחי לעשות כך. בכל אותן בקשו מאתנו שתי תכניות של הבתים. אנחנו נתנו שתי תכניות, האחת של הבית הכי גדול, והשניה - הבית הכי קטן. לפני כשבוע קבלנו הודעה להופיע ביום, במחלקת המקרקעים של המדינה. הופענו בפני מר בריקר. במקרה הבית שלי הוא הכי גדול. מר בריקר אמר, כי בעד הבית שלי אקבל 8000 לירות, זאת לא הייתה כוונתנו. לא עמדנו למכור ולא לבנות בית מחדש. הפיצו גם שמועה ברעננה שרואים לוח לנו 18 אלף לירות, אני אומר לכם, רבותי, איננו רואים לא 18 אלף ולא 20 אלף לירות, אלא במקום הבתים האלה שיחנו לנו בתים אחרים.

ההסכם קיים עם המועצה טבלי ידיעתנו. אבקשכם, במקרה יהיה איזה שהוא הסכם, להביא זאת לידיעתנו.

אני מודה לכם על האינפורמציה שנתתם לנו, ואנו נדון על כך.

היו"ר מ. ארם:

האם אתם אגודה שיתופית? האם יש לכם תקנון?

י. ניצני:

גם אז משרד הסעד לא היה יכול לעשות זאת, אלא המועצה.

סגן שר הסעד י.ש. רוזנברג:

הובטח לנו בתחילה, העתקת 14 בתים. מ-14 בתים אלה, שנים ישנם, כנראה שאחד מהם יעבוד במוסד, ואילו השני יעבוד מאוחר יותר. ועכשיו המדובר הוא ב-12 בתים.

מר פירברג:

הבראת ילדים.

היו"ר מ. ארם:

אנחנו עוברים לסעיף השני שבסדר-היום -
הבראת ילדים.

גב' א. בלור:

בקשר לבעיית התינוקות, הכל, לצערי, מסתובב
סביב דבר אחד, והוא: כסף. זה כמה שנים

שאנו עובדים בגרעון, אי אפשר, כנראה, לכסות את הגרעון. וזהו גרעון
ההולך וגדל מדי שנה בשנה.

חמיד קורה איזה דבר, ועל פי רוב, קסטרופלי,
דוקא עד אשר התקציב החדש מתחיל לפעול. את התקציב של שנה שעברה בנינו
על 230 נקודות, וקרה שעד הודש אפריל נבנה התקציב על 240 נקודות, וביוני
על 249 נקודות. אנו מכינים את התקציב לפי האינדקס, ולמרות הכל אין זה
פותר את הבעיות. חל שינוי לטובת העובדים, כולם התחילו לשלם לפי ירבות
הממסלה. העברה מסטטוס אחד לסטטוס של הממסלה, הכניס בלבול שלם במוסדות.

ביחס לתינוקות: נדמה לי שאף ענף אצלנו
לא זכה לחשומת לב כזו שקבלו 1400 ילדים, מחוץ ל-1400 ילדים,
1000 ילדים הם תינוקות. ילדים קטנים עד גיל 5 שנים, עד גיל שנתיים
יש לנו מקומות ל-940. נוסף לזה יש כ-100 בתי אמנה. כמעט שלא היו
מקומות סדור ליום ולילה במוסדות סגורים אחרי גיל 2-3. אנחנו מטפלים
בתינוקות ע"י סדור במוסד. אנחנו יושבים חמיד על ספסל הנאשמים. כל
המומחים אמרו לנו שאנחנו עושים עבודה גרועה. העם היהודי הוא בדרך.
אני וכל החברות שלנו, אומללות כשאנחנו יכולות לסדר ילדים, וביחוד
ילדים קטנים. קראנו את המחקרים שנעשו עד כה, אבל מגיעות ארצה משפחות
עם ילדים ירודי משקל, ואין בידינו להושיע. מה לעשות כשבמשפחה גדולה,
לאט אין כל אפשרות לטפל בילדיה.

אנו מטפלים בתינוקות הזקוקים לחקופת-מה,
חקופת-מעבר, חודש-חדשיים ולפעמים גם שלושה חדשים - הכל לפי דרישת הרופא.
פנינו למועצת הפועלות, ויצ"ו, "אזע", ובקשנו שהם יפתחו מוסדות קטנים.
ארגון החיילים הקים מוסד כזה, נדמה לי, בוויפה. דמי ההחזקה לתינוקות הם
הגבוהים ביותר. אותם הגופים שמקבלים כספים מחו"ל, הממשלה הקפידה להם
את האינדקס - לויצ"ו, למשל. וכעת ויצ"ו אינה מפתחת את המוסדות שלה.

למעשה, התינוקות קבלו ומקבלים מכסימום של
תמיכות. יש כאלה שמקבלים תמיכות יותר גבוה, ויש כאלה - יותר נמוך.

האינדקס הגיע ל-249 נקודות. מעונות יום
מיוחדים לתינוקות קולט מ-10 עד מכסימום 15 תינוקות. שם יש עובדת אחת,
אשר קבלה הכשרה מיוחדת. לארגון נשים תינוק עולה 60 לירות, הם אומרים
שגם הם לא יקבלו 80 לירות אזי יאלצו לסגור את המעונות. כשמדברים על
פתיחת מוסד חדש, אזי הם אומרים שהם עומדים לסגור את המעונות. לפני
שנה הצלחנו לשכנע את הארגונים לפתוח, והשנה אף ארגון אחד לא רצה לפתוח
איזה שהוא מעון. חיפה הודיעה לנו שהיא לא תקבל ילדים חדשים אם לא
הם לא יקבלו 80 לירות בעד סדור ילד.

התחילו לדבר על פרופורציה בתשלום ההחזקה:
40 אחוז משרד הסעד ו-60 אחוז ישלם הארגון. כרגע, יוצא, שאנחנו, למעשה,
נוחנים 20-25 אחוזים, והיתר חל על הארגון. רבותי, בצורה כזו אף ארגון
לא ימשיך להתקיים.

נכון, ניתנה הוראה ע"י מר ברסלע, לקבל ילד
אחד במקום שני ילדים. ואני אמרתי לחברות שלי, שחטדרנה כל ילד הנמצא

בחזקת סכנה, בצירוף ועודה רפואית - אותו חסדרו. קבלנו הוראות לא לקבל ילדים. לא כדאי לגלות את הקומבינציות אוחן עושות העובדות הסוציאליות.

אני חובעת חוספת לחקציב על מנת שנוכל לשלם לארגוני הנשים. אין גוף אחר שמלווה את המערכה בארץ כמו ארגוני הנשים. הם המשיכו את פעולתה של הונרייטה סולד, ומימי הועד הלאומי.

כל קיץ ארגוני הנשים פותחות מוסדות להבראת ילדים, השנה הם לא עשו זאת. ויצ"ו פתחה השנה ביקנעם. שם עולה לנו 12 לירות כל ילד. הם סגרו מוסד ברמלה בעל כוח קליטה של 45 חינוקות. המוסד שזוכן בכפר מל"ל, לא נפתח. הם אמצו את הפעולה; אין להם כסף. זה מראה, כי אם אנו לא נשנה את יחסנו כלפיהם, כי אז מי יודע אם הם לא יסגרו את יתר המוסדות.

יש לנו שיטה של הבראה ביהית. רצוי עד כמה שאפשר לסדר את ההבראה במקום. יש מטפלת, מדריכה או מטפלת מיוחדת אשר יכולה להסתדר במקום. אנו מעריכים פעולה זו ב-350 אלף ל"י. העובדת איננה עובדת שלנו, גם הרשות המקומית אומרת כי אין היא עובדת שלה. כל אחד אומר שאין היא עובדת שלו. רצוני לומר, כי כרגע יש כבר הזנה ביהית. בארץ. אני אומרת, יש לארגן זאת על יסודות אחרים. אם אנו נארגן קבוצה של 300 ילד, חוץ מחזור אחד או שנים, הרי שנצטרך תקציב מינימלי של 3500 לירות לחודש. תקופת ההבראה הרצויה - כל 3-4 חדשים.

היו"ר מ. ארם:
את מעריכה 300 ילד צריך לעלות 14 לירות לחודש. כלומר, נצטרך עבור 400 ילד 12 אלף

לירות.

אוחו
גב' א. בלור:
לא כל החינוקות מצריכים/טיפול. יש כאלה אשר הם זקוקים לטיפול ביהית. יש להעלות את החטלום עבור 130 הילדים הנמצאים בטפליות של "אזע". ל"אזע" עולה 80 לירות לחודש; 200 ילדים עולים 40 אלף לירות במסך תקופה של 3 חדשים.

מר ברטלע:
החשבון שאתה עושה, אדוני היו"ר, 300 ילדים עולים 40 אלף לירות במסך 3 חדשים, לא נוח ולא כלום. ישנם מוסדות שאינם מסכימים להכניס ילדים נוספים. הם טוענים שזה איננו מטחף באינדקס. הכל התייקר, כך שאין זה כדאי להם לקבל חדשים. המחלקה לטיפול בילד ובנוער מוציאה 1.700.000 לירות.

במגדל העמק ובביית שאן יש להרחיב את המוסדות.

היו"ר מ. ארם:
האם בהזנה ביהית 14 לירות לילד זה כולל את ההדרכה?

לפי דעתי, אין זה כולל את ההדרכה.

גב' א. בלור:

יש מוסדות להדרכה, אולם אין זה מספיק.

מר ברטלע:

סגן שר הסעד י.ט. רוזנברג: כל הילדים שפנו אלינו, לא סודרו בגלל:
(א) חוסר במקומות; (ב) חוסר בתקציב.
חומר מקום נובע מחוסר בתקציב. המוסדות אינם מרחיבים, אלא להיפך - הם מצמצמים. ישנם מקרים שאנחנו נכנסנו לגרעון. היינו יכולים להיכנס לגרעון יותר גדול. היו מקרים שפנו אלינו אך הם לא היו דחופים ביותר.

נכון, יש לנו גרעון גדול, ואין לנו

דרך למצוא פתרון.

ר. הקטין: אני יודעת שהתיאור אותו נחנה הגב' בלור, הוא תיאור מציאותי. באסיפה של מועצת הפועלות, נשמעה הצעה לקצץ בתקציב הסוציאלי. פירוש הדבר, שוב פעם הקטנה יכולת הקליטה של אותם הילדים הזקוקים לסדור. קודם כל, זה יפגע בזה. אני יודעת, שאם לא תינתן התמיכה הדרושה, לא תהיה ברירה אלא לקצץ. השבוע נאטרך להחליט מה לעשות.

מכיון שהגב' בלור אמרה בדבריה, שכל המקרים שהנם בחזקת סכנה, הם מסודרים. אני הייתי מציעה לענות במכתב, בצורה קונקרטיה, שישלחו לנו את רשימת המקרים ההכרחיים.

גב' צ. בלור: המוסדות מעדיפים לקבל את המקרים באופן פרטי ולא לקבל את הילדים שלנו.

ר. הקטין: אני הייתי מציעה שבעד המקרים המיוחדים לתת את החשלום הנתבע, כי במקרים כאלה אין

ברירה אחרת.

מר ברסלע: זאת לא נוכל לעשות, לצערנו. יצא איפוא, שאנו נפרוץ, וכל שאר הארגונים יבואו

בדרישה.

ר. הקטין: העובדות הסוציאליות, במידה שמפנות ילדים, הרי הן מפנות את אותם הילדים שאין ברירה אחת אלא לסדרם. אם הם באים עם תעודה רפואית, אזי יצטרכו להוסיף על החשלום.

אני אומרת, כי המוסד ייסגר בגלל אי יכולת

החזקתלי הכללית.

לקרנת הסנה הבאה, צריך לחשוב מה לעשות. מדינת ישראל ממשיכה להתקיים על

מזויה. . . אף הגרעון הגדול בו היא

היו"ר מ. ארם: ועתה, אני מגיע לחשבון ה"כורדי" שלי.

200 ילד מצריכים טיפול ביחי, אשר עולה לא 14 לירות אלא 20 לירות, זה מסתכם ב-8000 לירות לחודש, וזה 24 אלף לירות ל-3 חודשים. נניח שאיננו מדברים על טיפול ביחית אלא טיפול במוסדות סגורים, אזי ניתן זאת כחוטפת ל"אזע". "אזע" אומר שכל ילד עולה לה 80 ל"י. אם אנחנו נותנים 50 לירות לילד, האם "אזע" היה מסכים לקבלם? (גב' צ. בלור: ב-70 לירות היו מסכימים.)

האם היינו יכולים לפתור את בעיית הכראת הילדים בסכום של 66 אלף לירות? אני אומר, כי כשיש תקציב של 12 מיליון לירות, ו-50 אלף לירות אשר הן קובעות את גודל הילדים, קשה למצוא הרי זאת איננו מבין. קיימת בעיה קטנה של 50 אלף לירות כדי להציל ילדים, אם לא נמצא את פתרונה, הרי תהיה זו באשמתנו ובאחריותנו. קשה להעלות על הדעת שקשה למצוא 50 אלף לירות עבור הכראת 400 ילדים.

מר ברטלע:

מילו היו 50 אלף הלירות הראשונות, אז קל היה למצוא את הדרך הזאת. בתוך הצעת התקציב של 10,300,000 לירות יש 1,800,000 לירות למדור ילדים. גם "אזע" אומרת שהיא עוזרת לממשלה, אבל יש גבול למידת ליכולתנו. ויש ירושלים עתה חשבון שלא כדאי לה להמשיך לקבל 60 לירות בעד סדור כל ילד, מעתה היא תדרוש 180 לירות.

כל המוסדות אומרים שהם מספיקים 70 לירות על כל ילד. עשו חשבון, אם אנו מחזיקים 4500 ילד במוסדות סגורים, בכמה עולה לאם. הם אומרים שאנחנו סוכרחים לפרוץ את המכסה הזו. אנחנו כמובן נשים בדברים עם האוצר. הוא אומר: אין לכם כסף, אל תחזיקו ילדים. ולפיכך, אין זו שאלה של 40 אלף לירות בלבד.

ג'נ'רל ס. ארם:

אני מציע שאנחנו נצרך עוד דרישה: סכום של 60 אלף לירות תוספת להכראת תינוקות.

ג'נ'רל ז. בלוד:

אם אנו לא נשנה את יחסנו כלפי המוסדות, ונגדיל את תמיכותינו עד 70 ל"י עבור החזקת כל ילד, אז מובטחני שכל מה שקיים, יחדל להתקיים; איש איננו מוכן לבוא בדברים אתנו. יש לנצל את ארגוני הנשים. אני הכינודתי תקציב חדש למחלקתי, אני דורשת 3 מיליון לירות; התקציב יתחיל לא 1-5 לאפריל, אלא 1-1 לאוקטובר.

היו"ר ס. ארם:

בקרוב יתקיים כאן נאדף כינוס אשר ייקרא "כליטס קונפרנס". לדעתי, בפנינו אפשר להעלות ענין זה, אם יהיה זה בצנורות "אזע" או בצנורות אחרים.

ג'נ'רל ז. בלוד:

האם נכון הבינודתי, החזקת ילד מגיל 1-5 עולה 200 לירות?

ג'נ'רל ז. בלוד:

לפי הבינודתי, המחיר הוא שונה.

ג'נ'רל ז. בלוד:

180 לירות לחודש עולה ילד ב"ויצ"ו ירושלים. במוסד אחד - 100-120 לירות לחודש. לדעתי; החזקה כזו היא של בן-נסיך. כמה עולה בקבוץ? - 90 לירות. הממשלה אינה יכולה לתכנן כדי לחסוך בקיום. האנשים יאסימו אותנו כבזבז. לכן אני מציע שנמנה ועדה שתלמד בעיה זו.

ג'נ'רל ז. בלוד:

נכון. מאד שרמתי החיים שלנו קצת יותר מדי גבוהה. בהחזקת הילד קובעת העבודה. אשה ששוטפת את הרצפות מקבלת 120-150 ל"י; משכורת מספלת היא 200 ל"י. אם תחלקו כל זאת, תגיעו שהחזקה היא גבוהה. תינוק חייב לקבל טיפול מסך 24 שעות. הם עובדים עם רופאים ואחיות מוסמכות ואחיות שמקבלות הכשרה מיוחדת.

סגן שר הסעד י.ש. רוזנברג: הסקעה בכנין ספואר, מוזילה את השירותים

יש סוג של ילדים שזה הכרחי להכניס אותם
למוסד. שם כולל גם חינוך, חינוך מקצועי וכו'. החזקת תינוקות במוסד
היא הכי יקרה. הקבוצים אינם מקבלים תינוקות למוסדות שלהם.

היו"ר ס. ארם: את הסעיף הזה אנו משאירים להחלטתה של ועדת
הכספים.

את הסעיף השלישי שבסדר היום שלנו - דיון על
דעננה, נשאיר לישיבה הבאה.

הישיבה נועלה בשעה 13.15.